

De Crăciun,

Rasputin

găsește fericirea

O poveste de Isabel Abedi

Imagini realizate de Ana-Maria Weller

Traducere din limba germană de Daria Lascu prin Graal Soft



București, 2019

Rasputin, micul corb, era gata de plecare. Cu o fundiță roșie în jurul gâtului, aștepta în atelierul celest al Crăciunului alături de o păpușă dolofană, o oiță moale și drăgălașă, pisicuțe micuțe de pluș și tot felul de alte ființe minunate. În sfârșit, Rasputin urma să fie un cadou de Crăciun. Căci era 24 decembrie, ziua cea mare în care, în fiecare an, Moș Crăciun zboară spre Pământ pentru a le dărui cadouri copiilor.









— O ploaie de stele! strigă Moș Crăciun. Am intrat într-o ploaie de stele!
Ho! Ho! Ho!

La fundul sacului, păpușile se văitau, pisicuțele de pluș mieunau, iar oițele pufoase se țineau în brațe, speriate. De frică, Rasputin își ascunse ciocul cu amândouă aripile și își ținu răsufierea. Sania se prinse într-o ploaie vijelioasă, din ce în ce mai rapidă, din ce în ce mai aprigă, până când, cu un trosnet, căzu în zăpada cea moale.



Când Rasputin deschise ochii, sania trasă de reni a lui Moș Crăciun tocmai dispărea după un deal. *Zbârrrr*, și se făcu nevăzută. Și acum? Micului corb nu îi rămânea decât să continue singur călătoria. La urma urmei, Rasputin era un cadou de Crăciun, dorința arzătoare a unui copil de undeva de pe Pământ. Așadar, micul corb își desfăcu aripile, se avântă în aerul rece al nopții și porni pe urmele saniei lui Moș Crăciun.

Zbură Rasputin peste dealuri și munți, pajiști și câmpii, drumuri și poteci de munte, până când, obosit, poposi în piața unui oraș. Aici își lăsase Moș Crăciun sania și plecase pe jos să-și îndeplinească treaba. Lui Rasputin i-ar fi plăcut să îi întrebe pe reni unde aveau să meargă mai departe, însă aceștia dormeau și sforăiau că nici măcar un uragan de stele nu i-ar fi putut trezi. — Atunci îmi voi găsi singur copilul, își spuse Rasputin și se ridică în aer, zburând pe deasupra marelui oraș.

Ce de case! Mii! Roșii, albastre, cenușii. Unele noi, altele vechi, așezate în perechi. Precum stelele de pe cer, ferestrele luminate se oglindeau în albul zăpezii din noaptea de Crăciun.

Rasputin se gândi: undeva, în spatele uneia dintre aceste ferestre, copilul meu își așteaptă cadoul.





Fetița plângea în hohote, iar Moș Crăciun se întoarse, neputincios, spre mama fetei.

— Nu ați putea oare... adică... sunteți totuși o vrăjitoare și...

Dar mama-vrăjitoare scutură din cap.

— Dorințele de Crăciun sunt singurele care nu pot fi îndeplinite cu vrăji. Pentru asta există Moș Crăciun!

Mama-vrăjitoare se aplecă tandră spre fetița ei:

— Îți pot vrăji o bufniță albă. Știu că nu este ce ți-ai dorit, dar va fi cu siguranță cea mai șic bufniță din pădure.

Mirabella urlă și mai tare.

— Eu nu vreau prostia aia de bufniță! Eu îmi vreau co-oor-bul!

Mama oftă. Moș Crăciun își șterse fruntea. Micața vrăjitoare își îngropă fața în mâini.





